

Det, der bestaar.

Det Guds Ord bestaar evindeligt. (1. 40. 8.)

„Det er fuldbragt.“

Da Jesus nu havde taget Eddiken, sagde han: „Det er fuldbragt;“ og han bøjede hovedet og opgav Aanden. Joh. 19, 30.

„Johannes fortæller her først, hvorledes Stridsmandene (Soldaterne) forholder sig straks efter, at de har forskaffet Jesus.“

Der er to Ting ved denne tilsmældende Bjomstændighed, som Johannes vil henlede Opmærksomheden paa.

Det ene er, at Striftens Forudsigelse om Frelseren i den Grad er gaaet i Ophjeldelse, at ogsaa Stridsmandene gjorde, hvad der var forudset og forudlagt.

Det andet er disse Vædters Skulde og Riggelighed under saa alvorlige, saa gribsende Omstændigheder; det er betegnende, at Johannes slutter denne Del af sin Beretning saaledes: „Dette gjorde da Stridsmandene.“

Ja, disse Stridsmands Dødsstrid med de Rædselsfulde og Kæmpe og hans Slæbbon (Underklædning), medens Jesus paa Korset lider de grueligste Smærter og taler de mest betydningsfulde Ord, skal til Tidernes Ende staa i den hellige Historie som et Udtryk for, hvor ringe Tanke og Dyrkelse fandtes i Mængde Mennesker især det alvorligste, der sker omkring dem. Al, du Ietsindige Verden!

Johannes meddeler os tre af de tre Ord, som Jesus talte fra Korset.

Det første er det Ord, som Johannes talte til sin Moder og Disciplen Johannes: „Minde! se, det er din Sø.“ og: „Se, det er din Moder.“

Vi lægger Mærke til, at Jesus her tiltaler sin Moder: Minde! Det er ikke Moderforholdet, der her træder i Forgrund, men derimod det kjoindelige, det skrøbelige, Trangen til en stærk Sø til Støtte ved sin Side.

Jesus har været hende en saadan Sø, nu forlader han dette Liv, og saa trænger hun til en i hans Sted, og hun skal heretter betragte den Discipel, hvem Jesus i foregen forlader, som sin Sø, og Disciplen skal heretter betragte Jesus Moder som sin Moder.

Det væsentligste i dette Ord synes os dog dette at være, at Jesus ikke selv udtaler de præcise Ord, som glemmer Omforagen for hende, hvis Hjerte Sværdet nu gennemtrængte (Suf. 2. 35), og som heretter ellers vil blive ene stillet i Verden.

Ogsaa dette Træk beviser, at Jesus paa Korset ikke blot er den Ild og den, men væsentlig den hændende Frelser, at han ikke her glemmer Kærlighedens Kraa.

En anden Tænk, skriver Johannes, tog Disciplen hende hjem til sit. (Det underforstaes, at Josef allerede for længere Tid siden maa have været død, skønt det ikke er omtalt).

Det næste Ord, Johannes meddeler, er dette: „Se, her er.“ og han gør opmærksom paa, at ogsaa ved dette Udsagn gaar en forudsigelse om Frelseren i Ophjeldelse. (Aa, dette Ord og Stridsmandens Dødsstrid, viser hen til Gal. 22. 16. og 19. Vers.)

Der stod et Kar fuldt af Eddike; de fattede da en Svamp fuld af Eddike paa en Tjopskængel og holdt den til hans Mund.

Det var legemlig Løst. Jesus gaaft naturlig led under Lidelsens Smærter paa Korset, skønt man ogsaa dermed kan forbinde Tanken om hans Kærligt eller Vængsel efter at nye Brøget af sin Lidelse — Sønders Frelse.

Eddiken, som de gav ham, var en Slags sur Vin, der var en færdiglig Drif blandt de Lavere Klasser hos Jøderne og navnlig blandt de romerske Soldater (Gerald).

Jesus tog Eddiken, og da han havde taget den, sagde han: „Det er fuldbragt.“

Dette mærkelige Ord har der været først og først der Strid om, idet nogle vil have det til blot at betyde: Det har Ende, Videlsen er overfæaaet. De, der giver denne Fortolkning, er saadanne, som vil forringe Betjeningen af Jesus forsonende Lidelse og Død.

Der er dog slet ingen Grund til at opfatte dette Jesus Udsagn som et Rettelsens Suk over, at hans Lidelse er endt.

For det første betyder Ordet, som er oversat: „Det er fuldbragt“, at Enden paa et Bærl eller en Berings Maa er naaet.

Og sammenligner vi dette Udsagn med de andre Ord, som Jesus

talte fra Korset, saa betragtes den Ophjeldelse, at Jesus her erklærer, at Maalet for hans Bering paa Jorden er naaet, hans Frelserværk er fuldbragt.

De Ord, Jesus taler fra Korset, er nemlig ikke Klageraad, men Ord, der udtrykker, at han ogsaa paa Korset væsentlig er den hændende Frelser.

Det saaledes Mærke til hans Øn for sine Fjender: „Ader, forlad dem“ o. s. v. Ordet til Høverer ved hans højre Side: „I Dag skal du være med mig i Paradis“, det anførte Ord til sin Moder og ikke mindst det sidste: „Ader, i dine Hænder befaler jeg min Aand.“

Det sidste Ord er vel et Klageraad, men ingenlunde over den Videlse, Mennesker tilføjer han, overhovedet ikke over sin legemlige Lidelse, men over, at Gud har forladt ham.

Stude noget af de tre Ord være et Klageraad, saa skulde det være det nysansete: „Se, her er.“ dog, dette behøver heller ikke at opfattes saaledes. Johannes tillægger det jo Betjening som Ophjeldelse af en Forudsigelse.

Der staa saa kun det ene tilbage, dette: „Det er fuldbragt.“ Ja, det er fuldbragt, hvad Guds Sø som til Jorden og blev Menneske for.

For Forsoning er fuldbragt — Jesus har levet i vort Sted til Faderens Velbehag, han har betalt Syndens Sold for os ved sin Videlse og Død, den han lige gaar ind i, og viende sin Aand.

Nu er der aaben Afgang til Faderen, Varnesaar og Kræver er tilvejebragt for alle, rede til at grides i Tro af enhver som helst, der vil.

„Det er fuldbragt!“ Det skal staa fast til Trost for enhver, som har Brug for det.

Vor Tilid til Bibelen.

I Anledning af „Det danske Bibelselskabs 100 Aars Jubilæum.“ Af Olfert Ricard.

Tilid til Bibelen grunder sig naturligvis i Tilid til Gud, som har givet os Bibelen. Den bestaaer igennem Oplevelse: jeg erfarer atter og atter, at dens Ord holder Stik i mit Liv.

Men ogsaa i en anden Henseende af trykst Tilid til Bibelen. Jeg tænker paa dens psykologiske Træk, sikkerhed, paa dens mange smaa overraskende Tilfældigheder, som i saa høj Grad bærer Oplevelsens Præg og vidner om, at saaledes maa det netop være gaaet til. Da dette fremhæves jævnligt, skal jeg her fremføre nogle Eksempler.

— Som bekendt beretter Johannes, at det første Teg, Jesus gjorde, var at forvandle Vand til Vin ved en landlig Brølupstift. Man har kaldt det et Luffusunder: er det ikke Legendem, som sætter saadanne Trækkræfter i Gang i saa ligegyldigt et Anliggende? Ved første Blik kunde det maaft synes saa. Men lag saa for det første Mærke til, at han gjorde det paa sin Moders Hn. Lag fremdeles Mærke til, at han gjorde det halvt modvilligt og paa beskedent og ubemærket som muligt: end ikke Stofferne blev klar over, hvad her var sket, og kun de saa Individuelle saa hans Hærlighed glimte frem her. Se, saa faar det hele stærk Troværdighed. Legendem vilde utvivlsomt lade en Råde straae frem med perlede Vin, saa alle undredes og prisste ham.

Eller tank paa de smaa, malende Træk, som udmærker flere af de Enkelheder, der berettes efter Herrens Opstandelse. De to Apostler løber om Kap til Graven. Johannes kommer først — og stander udenfor, hvad nu Grunden er. Vil han vente paa Venner, der kommer pustende nede paa Bejen? I saa Fald faar han kun ringe Tak for sin Hensynsfuldhed, thi Peter stormer lige forbi ham ind i den aabne Grav. Eller er det noget andet, er det dette, at han ligesom tager sig til Hjertet og befinder sig: hvad skal jeg nu se, er det min Sjæls Haab, der skal oplydes, eller skal Drømmen for evigt forbinde? . . . Og se dem saa i det næste Kapitel oppe i Galilæa, hvor de gaar og ikke rigtig ved, hvor de skal gæste af sig selv, det er ikke saadan at vende tilbage til Piffenettet, naar man har været Apostel: „Se, jeg gaar hen og fisser.“ „Se, ogsaa“ . . . I den tidlige Morgen ser de en Kælle inde paa Stranden. En fender ham straks: det er Herren! I samme Øjeblik løber der et Bæk: Peter er allerede paa Vej sammen med i Land for at være den første, der kendte ham. Og saadanne smaa Træk skulde være digtede?

Vi kan ogsaa minde om den mærkelige Scene, Skriften har til at

tage sine Folk paa Korset og i ganske faa, men til en Grad rammende Minier at træffe deres Karakterer skitserer os: se nu de to Esquire Betania, som Lukas og Johannes omtaler: ikke blot deres faa Rejser, men endogfaa deres Bevægelse er saaledes trufne, at vi straks genkender dem, og det, skønt Stemmningen er saa vidt forskellig: hos Lukas er det daglige Scene, hvor Esquirene maa standse, som let kan se, naar man altid gaar sammen og tænker, det skal blive saadan ved; hos Johannes i dnb Sorg, hvor Esquirens færdige netop er bleven brudt. Man kommer til at tænke paa, hvordan Henrik Ibsen afsendte sine Pioners Rejser efter, om det var om Morgenen eller om Aftenen, Aften tanktes at foregaa. Men saadan udførelset Kunst kendtes ikke i det første Aarhundrede. Da blev Villedet saa træffende, fordi man brugte levende Model.

Tog saa det malende og overbeviende Dyrin i Apostelgerningens 12. Kapitel — da Peter er bleven frængslig, og Menigheden er samlet ved Midnattid i Marius Hus: I den for hans Udriksel. Svem vilde opfinde en Person som Tjenestepigen Rode, som luffer op, da det banker, og da Peter staaer der inde i egen Person, — i sin Bespisningsmaffer Døren i for Røsen, af ham og løber ind og melder: det er Peter! Og atter, vilde nogen digte, at da de Kristne faar Bud om, at det, de har bedt om, er sket, — tror de det ikke, men siger: Det maa være hans Engel! (Som om hvert Menneske havde en Engel, og med den Engal skulde de nøjagtig ud som det Menneske; han er dog vel sønner?). Men sligt er oplevet.

Det samme maa man sige om Slutningsordet i det bevægede Dyrin, da Jesus gaar ind med de betroede Renner og de nærmeste i den lille Vægs Dørfammer og bølger hende op af Dødens Søvn. Al det kunde man digte. Men hvem vilde finde paa at digte det Ord, Jesus derpaa taler. Det er ikke en Formaning, ikke heller et Dyrindigt Ord om Liv og Død. Nej, han siger: „Giv hende noget at spise.“ Det har han sagt. Røret faaandt forstod Bjørnsen 1900 Aar efter, da han i sit „Dagbøger“ havde høvdet os paa Angliens Vinbestand med alle disse halsbrækkende Tilfældigheder — Familien yngre Medlemmer der har den sære Maner, at naar de bliver uens med de gamle, saa giver de sig til at krube op ad et næsten lodret Fjæld — naa, men da de saa endelig naar velbehaldne Derop og bliver gode Renner, saa funde det hele jo passende end med et eller andet smøkk eller stekt eller smt Ord. Men nej, — nu skal I saa kaffe! Løst og løs. Ja, det er omtrent som i Jai-rus's Hus. „Giv hende noget at spise.“ Sjælelagen tænker ogsaa paa det søffiske, og nu gaar vi igen over til Dagsordenen. Men ser man ikke, at fra dette sandtru Ord falder der Virkeligheds-Øns over hele Begivenheden?

Man skal ogsaa være en Psykolog som Lukas for at kunne scribe en Linie som denne, da den oplydne nu har vist sig for sine Venner og med Ord og Teg, har overbevist dem om, at det virkelig er ham: „Af Glæde turde de endnu ikke tro.“ Saadanne har de sst det. Og lige saadan det, at da Jesus var færet til Himmels og de forstod, at dette var definitivt Afsked, nu skulde de ikke se ham her mere: saa vendte de tilbage „med stor Glæde“. Ikke med Bemod eller Stræk, men med stor Glæde. „Ja, saadan har de sst det; men denne deres Følelse, Livagtigt genivert, bærer for den omvundrede Himmelskærts Virkelighed.

Der er da ogsaa oftere gjort opmærksom paa, hvorledes Barnedoms- Evangeliet, som der ogsaa er sat et stort Spørgsmaalstegn ved i vore Dage, Gang paa Gang røber sin Skide og dermed sin Væghed ved de tilfældelade gaaft henkaldede og overflødig Bemærkninger, som flere Gange vender tilbage, som Marius Sindsstikstand under de fortalte Begivenheder: hvorledes hun undres, eller overvejer det eller gemmer det i sin Sjæl. Hvad betyder dette, indtænkt at vi har Neflekset, som sine Dyrin kaldte i hendes Sjæl: det er fra hende, vi ved dette. Den flittige Interviewer Lukas har høft forbinde med Herrens Moder eller nogen, der stod hende nær, og faaet sine Ophjeldninger fra dem. Vi ved, at han en Nat obernattede i Jafobs, den sidste af Herrens Galdbrødes Hus.

Saadan finner det ogsaa stadig igennem i Markus-Evangeliet, at det, der her fortælles, først er set med Peters Hne. Traditionen vil vide, at Markus fulgte ham som

Tolk. Deraf de striffe Jæver i dette Evangelium: da Skarerne laa lejrede paa Stetten i Grupper og ventede paa at blive bespist, mindede de om en Kampshave med en hel Del sprængte Blomsterbede. Dette er set. Og denne lille Jøgttagelse giver straks den hele underfulde Begivenhed Tilro. Det er i det samme Evangelium, vi sefa efter Gang bar en Dødtidning til Jesus Vif. Hvor fortaaaligt og hvor rørende, naar man mindes, at den, der saaledes fulgte sin Herres og Væds Vif som en trofast Guld, i sit Væds mest skæbneangre Øjeblik netop fik sin Redning ved at møde Jesus Vif, da han i samme Nu blev sst over Gaarden. Da raadede han ham med sit Eje; de talte i det hele det skønneste Ophjeld. Thi Peter gjorde nu det eneste, der var at gøre, og det bedste, han kunde gøre, han brakt i en bitterlig Graad. Og netop han lader os se Jesus Vif, naar den unge, rige Mand staa overfor ham, eller Modstanderne lurer paa hans Ord og Hærd.

For ikke at tale om Gethsemane. Dviflen Mætte vilde fortælle os om en Gudsføn, som vridder sig i Graad, som en Dyr og trøgler sin Fader, om der ikke er et Udenom her, — og ikke faar, hvad han beder om. Dette er først, dette er den frøglige Virkelighed.

Og saadanne Træk er Skriften fuld af. Forklæren paa Bjerg et enstaaende og søffom; men Drømmeleret henderides af den brave, plumme Gaad, som tilbøder at vilde tømre smaa Søtter til Herren og de høje Fremmede, og Vægheden er med det samme sst. Dyrinnet lige derefter med den uluffelige, maanedige Dyring er ualmindelig som alle de andre Udere. Men hvilke Dvifelse vilde digte en Historie om deres egen Afsagt, endfide lagde deres Mætte et Ord i Munden, som indber paa en sjælligste Dørfammer: „Gvor længe skal jeg taale jer?“ Det Suk giver hele Dagen Sandhedspræg. Eller hvad skal man sige om det Dyrin, da Jesus den sidste Nat i sit hævndelige Væghed, som han nu maatte vente, de forstod, værdier den forefæaaende Kamid med de Ord: „Men nu herer, lad den, som ikke har noget Sværg, selge sin Aande og løbe sig et!“ — og de kommer virkelig og præfenterer ham to gamle Slaagard og siger: „Derre! Her er to Søard!“ Sælelmæder saa allerede, at den demodige Ironi, høvdmed Jesus ag og videre Fortolkning, gav hans Ord, og det hele Dyrin et stærkt Præg af Virkelighed. „Det er nok“, sa de Jesus. Og disse henkaldede Ord uden af dogmatisk eller fremadsende Betjening, giver i Sandhed den hele Vidtragelste og overaaendende Sandhedspræg. Men disse Dyrin er færdige tat og uafstiltigt sammen. Fra disse Jesusord følger der ogsaa Løs over Begivenhederne før og efter.

Det er nok. Lad dette ogsaa være nok til at antude den psykologiske Starphed i Evangelieberetningerne og dermed deres umodige Troværdighed. Der kunde nævnes mange flere. Jeg nøjes med at lede Læseren paa Sporet, at han selv kan fortætte ad denne Vej. Med dette danske Bibelskabs 100 Aars Jubilæum i Tankke vilde jeg med disse Vink opmuntre til at give sig træftig i Sag med et Selvfødsium af det nye Testamente. Det er ikke en Trollebog med fære Sagn, man da griber efter, men en Historiebog om Verdens første Begivenheder, nedstrevet af Hændelser eller efter deres mundtlige Overlevering.

hvor et Mindretal er levende Kristne, er Samfundet altid i noget videre Kredse mere eller mindre paavirket af Kristendommens Aand. Det er af denne Grund ofte vanskeligt at faa rigtig Øje paa og fuldt befrødtigt bømme om Kristendommens Værd for den enkelte, forbi alle her hos er i nogen Grad under dens Indflydelse, selv dens mest afgjorte Modstandere.

Saad vindes der for Samfundet ved at blive frøstent eller dog gennemføret af Kristendommen? Maaft det er tvivlsomt, om Benjamin Kidd helt har Ret, naar han mener, at alle sociale Fremstred, af Udblikning i liberal Retning skulde Kristendommen direkte eller indirekte, idet det vilde have været let for de konservatieve Interesser at hindre disse ved de overvældende Magtmidler de altid har siddet inde med, hvis ikke de var holdt tilbage og lammede i Anvendelsen af disse ved den unge, rige Mand staa overfor ham, eller Modstanderne lurer paa hans Ord og Hærd.

For ikke at tale om Gethsemane. Dviflen Mætte vilde fortælle os om en Gudsføn, som vridder sig i Graad, som en Dyr og trøgler sin Fader, om der ikke er et Udenom her, — og ikke faar, hvad han beder om. Dette er først, dette er den frøglige Virkelighed.

Og saadanne Træk er Skriften fuld af. Forklæren paa Bjerg et enstaaende og søffom; men Drømmeleret henderides af den brave, plumme Gaad, som tilbøder at vilde tømre smaa Søtter til Herren og de høje Fremmede, og Vægheden er med det samme sst. Dyrinnet lige derefter med den uluffelige, maanedige Dyring er ualmindelig som alle de andre Udere. Men hvilke Dvifelse vilde digte en Historie om deres egen Afsagt, endfide lagde deres Mætte et Ord i Munden, som indber paa en sjælligste Dørfammer: „Gvor længe skal jeg taale jer?“ Det Suk giver hele Dagen Sandhedspræg. Eller hvad skal man sige om det Dyrin, da Jesus den sidste Nat i sit hævndelige Væghed, som han nu maatte vente, de forstod, værdier den forefæaaende Kamid med de Ord: „Men nu herer, lad den, som ikke har noget Sværg, selge sin Aande og løbe sig et!“ — og de kommer virkelig og præfenterer ham to gamle Slaagard og siger: „Derre! Her er to Søard!“ Sælelmæder saa allerede, at den demodige Ironi, høvdmed Jesus ag og videre Fortolkning, gav hans Ord, og det hele Dyrin et stærkt Præg af Virkelighed. „Det er nok“, sa de Jesus. Og disse henkaldede Ord uden af dogmatisk eller fremadsende Betjening, giver i Sandhed den hele Vidtragelste og overaaendende Sandhedspræg. Men disse Dyrin er færdige tat og uafstiltigt sammen. Fra disse Jesusord følger der ogsaa Løs over Begivenhederne før og efter.

Det er nok. Lad dette ogsaa være nok til at antude den psykologiske Starphed i Evangelieberetningerne og dermed deres umodige Troværdighed. Der kunde nævnes mange flere. Jeg nøjes med at lede Læseren paa Sporet, at han selv kan fortætte ad denne Vej. Med dette danske Bibelskabs 100 Aars Jubilæum i Tankke vilde jeg med disse Vink opmuntre til at give sig træftig i Sag med et Selvfødsium af det nye Testamente. Det er ikke en Trollebog med fære Sagn, man da griber efter, men en Historiebog om Verdens første Begivenheder, nedstrevet af Hændelser eller efter deres mundtlige Overlevering.

hvor et Mindretal er levende Kristne, er Samfundet altid i noget videre Kredse mere eller mindre paavirket af Kristendommens Aand. Det er af denne Grund ofte vanskeligt at faa rigtig Øje paa og fuldt befrødtigt bømme om Kristendommens Værd for den enkelte, forbi alle her hos er i nogen Grad under dens Indflydelse, selv dens mest afgjorte Modstandere.

Saad vindes der for Samfundet ved at blive frøstent eller dog gennemføret af Kristendommen? Maaft det er tvivlsomt, om Benjamin Kidd helt har Ret, naar han mener, at alle sociale Fremstred, af Udblikning i liberal Retning skulde Kristendommen direkte eller indirekte, idet det vilde have været let for de konservatieve Interesser at hindre disse ved de overvældende Magtmidler de altid har siddet inde med, hvis ikke de var holdt tilbage og lammede i Anvendelsen af disse ved den unge, rige Mand staa overfor ham, eller Modstanderne lurer paa hans Ord og Hærd.

For ikke at tale om Gethsemane. Dviflen Mætte vilde fortælle os om en Gudsføn, som vridder sig i Graad, som en Dyr og trøgler sin Fader, om der ikke er et Udenom her, — og ikke faar, hvad han beder om. Dette er først, dette er den frøglige Virkelighed.

Og saadanne Træk er Skriften fuld af. Forklæren paa Bjerg et enstaaende og søffom; men Drømmeleret henderides af den brave, plumme Gaad, som tilbøder at vilde tømre smaa Søtter til Herren og de høje Fremmede, og Vægheden er med det samme sst. Dyrinnet lige derefter med den uluffelige, maanedige Dyring er ualmindelig som alle de andre Udere. Men hvilke Dvifelse vilde digte en Historie om deres egen Afsagt, endfide lagde deres Mætte et Ord i Munden, som indber paa en sjælligste Dørfammer: „Gvor længe skal jeg taale jer?“ Det Suk giver hele Dagen Sandhedspræg. Eller hvad skal man sige om det Dyrin, da Jesus den sidste Nat i sit hævndelige Væghed, som han nu maatte vente, de forstod, værdier den forefæaaende Kamid med de Ord: „Men nu herer, lad den, som ikke har noget Sværg, selge sin Aande og løbe sig et!“ — og de kommer virkelig og præfenterer ham to gamle Slaagard og siger: „Derre! Her er to Søard!“ Sælelmæder saa allerede, at den demodige Ironi, høvdmed Jesus ag og videre Fortolkning, gav hans Ord, og det hele Dyrin et stærkt Præg af Virkelighed. „Det er nok“, sa de Jesus. Og disse henkaldede Ord uden af dogmatisk eller fremadsende Betjening, giver i Sandhed den hele Vidtragelste og overaaendende Sandhedspræg. Men disse Dyrin er færdige tat og uafstiltigt sammen. Fra disse Jesusord følger der ogsaa Løs over Begivenhederne før og efter.

Det er nok. Lad dette ogsaa være nok til at antude den psykologiske Starphed i Evangelieberetningerne og dermed deres umodige Troværdighed. Der kunde nævnes mange flere. Jeg nøjes med at lede Læseren paa Sporet, at han selv kan fortætte ad denne Vej. Med dette danske Bibelskabs 100 Aars Jubilæum i Tankke vilde jeg med disse Vink opmuntre til at give sig træftig i Sag med et Selvfødsium af det nye Testamente. Det er ikke en Trollebog med fære Sagn, man da griber efter, men en Historiebog om Verdens første Begivenheder, nedstrevet af Hændelser eller efter deres mundtlige Overlevering.

hvor et Mindretal er levende Kristne, er Samfundet altid i noget videre Kredse mere eller mindre paavirket af Kristendommens Aand. Det er af denne Grund ofte vanskeligt at faa rigtig Øje paa og fuldt befrødtigt bømme om Kristendommens Værd for den enkelte, forbi alle her hos er i nogen Grad under dens Indflydelse, selv dens mest afgjorte Modstandere.

Saad vindes der for Samfundet ved at blive frøstent eller dog gennemføret af Kristendommen? Maaft det er tvivlsomt, om Benjamin Kidd helt har Ret, naar han mener, at alle sociale Fremstred, af Udblikning i liberal Retning skulde Kristendommen direkte eller indirekte, idet det vilde have været let for de konservatieve Interesser at hindre disse ved de overvældende Magtmidler de altid har siddet inde med, hvis ikke de var holdt tilbage og lammede i Anvendelsen af disse ved den unge, rige Mand staa overfor ham, eller Modstanderne lurer paa hans Ord og Hærd.

For ikke at tale om Gethsemane. Dviflen Mætte vilde fortælle os om en Gudsføn, som vridder sig i Graad, som en Dyr og trøgler sin Fader, om der ikke er et Udenom her, — og ikke faar, hvad han beder om. Dette er først, dette er den frøglige Virkelighed.

Og saadanne Træk er Skriften fuld af. Forklæren paa Bjerg et enstaaende og søffom; men Drømmeleret henderides af den brave, plumme Gaad, som tilbøder at vilde tømre smaa Søtter til Herren og de høje Fremmede, og Vægheden er med det samme sst. Dyrinnet lige derefter med den uluffelige, maanedige Dyring er ualmindelig som alle de andre Udere. Men hvilke Dvifelse vilde digte en Historie om deres egen Afsagt, endfide lagde deres Mætte et Ord i Munden, som indber paa en sjælligste Dørfammer: „Gvor længe skal jeg taale jer?“ Det Suk giver hele Dagen Sandhedspræg. Eller hvad skal man sige om det Dyrin, da Jesus den sidste Nat i sit hævndelige Væghed, som han nu maatte vente, de forstod, værdier den forefæaaende Kamid med de Ord: „Men nu herer, lad den, som ikke har noget Sværg, selge sin Aande og løbe sig et!“ — og de kommer virkelig og præfenterer ham to gamle Slaagard og siger: „Derre! Her er to Søard!“ Sælelmæder saa allerede, at den demodige Ironi, høvdmed Jesus ag og videre Fortolkning, gav hans Ord, og det hele Dyrin et stærkt Præg af Virkelighed. „Det er nok“, sa de Jesus. Og disse henkaldede Ord uden af dogmatisk eller fremadsende Betjening, giver i Sandhed den hele Vidtragelste og overaaendende Sandhedspræg. Men disse Dyrin er færdige tat og uafstiltigt sammen. Fra disse Jesusord følger der ogsaa Løs over Begivenhederne før og efter.

hvor et Mindretal er levende Kristne, er Samfundet altid i noget videre Kredse mere eller mindre paavirket af Kristendommens Aand. Det er af denne Grund ofte vanskeligt at faa rigtig Øje paa og fuldt befrødtigt bømme om Kristendommens Værd for den enkelte, forbi alle her hos er i nogen Grad under dens Indflydelse, selv dens mest afgjorte Modstandere.

hvor et Mindretal er levende Kristne, er Samfundet altid i noget videre Kredse mere eller mindre paavirket af Kristendommens Aand. Det er af denne Grund ofte vanskeligt at faa rigtig Øje paa og fuldt befrødtigt bømme om Kristendommens Værd for den enkelte, forbi alle her hos er i nogen Grad under dens Indflydelse, selv dens mest afgjorte Modstandere.

Saad vindes der for Samfundet ved at blive frøstent eller dog gennemføret af Kristendommen? Maaft det er tvivlsomt, om Benjamin Kidd helt har Ret, naar han mener, at alle sociale Fremstred, af Udblikning i liberal Retning skulde Kristendommen direkte eller indirekte, idet det vilde have været let for de konservatieve Interesser at hindre disse ved de overvældende Magtmidler de altid har siddet inde med, hvis ikke de var holdt tilbage og lammede i Anvendelsen af disse ved den unge, rige Mand staa overfor ham, eller Modstanderne lurer paa hans Ord og Hærd.

For ikke at tale om Gethsemane. Dviflen Mætte vilde fortælle os om en Gudsføn, som vridder sig i Graad, som en Dyr og trøgler sin Fader, om der ikke er et Udenom her, — og ikke faar, hvad han beder om. Dette er først, dette er den frøglige Virkelighed.

Og saadanne Træk er Skriften fuld af. Forklæren paa Bjerg et enstaaende og søffom; men Drømmeleret henderides af den brave, plumme Gaad, som tilbøder at vilde tømre smaa Søtter til Herren og de høje Fremmede, og Vægheden er med det samme sst. Dyrinnet lige derefter med den uluffelige, maanedige Dyring er ualmindelig som alle de andre Udere. Men hvilke Dvifelse vilde digte en Historie om deres egen Afsagt, endfide lagde deres Mætte et Ord i Munden, som indber paa en sjælligste Dørfammer: „Gvor længe skal jeg taale jer?“ Det Suk giver hele Dagen Sandhedspræg. Eller hvad skal man sige om det Dyrin, da Jesus den sidste Nat i sit hævndelige Væghed, som han nu maatte vente, de forstod, værdier den forefæaaende Kamid med de Ord: „Men nu herer, lad den, som ikke har noget Sværg, selge sin Aande og løbe sig et!“ — og de kommer virkelig og præfenterer ham to gamle Slaagard og siger: „Derre! Her er to Søard!“ Sælelmæder saa allerede, at den demodige Ironi, høvdmed Jesus ag og videre Fortolkning, gav hans Ord, og det hele Dyrin et stærkt Præg af Virkelighed. „Det er nok“, sa de Jesus. Og disse henkaldede Ord uden af dogmatisk eller fremadsende Betjening, giver i Sandhed den hele Vidtragelste og overaaendende Sandhedspræg. Men disse Dyrin er færdige tat og uafstiltigt sammen. Fra disse Jesusord følger der ogsaa Løs over Begivenhederne før og efter.

Det er nok. Lad dette ogsaa være nok til at antude den psykologiske Starphed i Evangelieberetningerne og dermed deres umodige Troværdighed. Der kunde nævnes mange flere. Jeg nøjes med at lede Læseren paa Sporet, at han selv kan fortætte ad denne Vej. Med dette danske Bibelskabs 100 Aars Jubilæum i Tankke vilde jeg med disse Vink opmuntre til at give sig træftig i Sag med et Selvfødsium af det nye Testamente. Det er ikke en Trollebog med fære Sagn, man da griber efter, men en Historiebog om Verdens første Begivenheder, nedstrevet af Hændelser eller efter deres mundtlige Overlevering.

hvor et Mindretal er levende Kristne, er Samfundet altid i noget videre Kredse mere eller mindre paavirket af Kristendommens Aand. Det er af denne Grund ofte vanskeligt at faa rigtig Øje paa og fuldt befrødtigt bømme om Kristendommens Værd for den enkelte, forbi alle her hos er i nogen Grad under dens Indflydelse, selv dens mest afgjorte Modstandere.

Saad vindes der for Samfundet ved at blive frøstent eller dog gennemføret af Kristendommen? Maaft det er tvivlsomt, om Benjamin Kidd helt har Ret, naar han mener, at alle sociale Fremstred, af Udblikning i liberal Retning skulde Kristendommen direkte eller indirekte, idet det vilde have været let for de konservatieve Interesser at hindre disse ved de overvældende Magtmidler de altid har siddet inde med, hvis ikke de var holdt tilbage og lammede i Anvendelsen af disse ved den unge, rige Mand staa overfor ham, eller Modstanderne lurer paa hans Ord og Hærd.

For ikke at tale om Gethsemane. Dviflen Mætte vilde fortælle os om en Gudsføn, som vridder sig i Graad, som en Dyr og trøgler sin Fader, om der ikke er et Udenom her, — og ikke faar, hvad han beder om. Dette er først, dette er den frøglige Virkelighed.

Og saadanne Træk er Skriften fuld af. Forklæren paa Bjerg et enstaaende og søffom; men Drømmeleret henderides af den brave, plumme Gaad, som tilbøder at vilde tømre smaa Søtter til Herren og de høje Fremmede, og Vægheden er med det samme sst. Dyrinnet lige derefter med den uluffelige, maanedige Dyring er ualmindelig som alle de andre Udere. Men hvilke Dvifelse vilde digte en Historie om deres egen Afsagt, endfide lagde deres Mætte et Ord i Munden, som indber paa en sjælligste Dørfammer: „Gvor længe skal jeg taale jer?“ Det Suk giver hele Dagen Sandhedspræg. Eller hvad skal man sige om det Dyrin, da Jesus den sidste Nat i sit hævndelige Væghed, som han nu maatte vente, de forstod, værdier den forefæaaende Kamid med de Ord: „Men nu herer, lad den, som ikke har noget Sværg, selge sin Aande og løbe sig et!“ — og de kommer virkelig og præfenterer ham to gamle Slaagard og siger: „Derre! Her er to Søard!“ Sælelmæder saa allerede, at den demodige Ironi, høvdmed Jesus ag og videre Fortolkning, gav hans Ord, og det hele Dyrin et stærkt Præg af Virkelighed. „Det er nok“, sa de Jesus. Og disse henkaldede Ord uden af dogmatisk eller fremadsende Betjening, giver i Sandhed den hele Vidtragelste og overaaendende Sandhedspræg. Men disse Dyrin er færdige tat og uafstiltigt sammen. Fra disse Jesusord følger der ogsaa Løs over Begivenhederne før og efter.

Det er nok. Lad dette ogsaa være nok til at antude den psykologiske Starphed i Evangelieberetningerne og dermed deres umodige Troværdighed. Der kunde nævnes mange flere. Jeg nøjes med at lede Læseren paa Sporet, at han selv kan fortætte ad denne Vej. Med dette danske Bibelskabs 100 Aars Jubilæum i Tankke vilde jeg med disse Vink opmuntre til at give sig træftig i Sag med et Selvfødsium af det nye Testamente. Det er ikke en Trollebog med fære Sagn, man da griber efter, men en Historiebog om Verdens første Begivenheder, nedstrevet af Hændelser eller efter deres mundtlige Overlevering.

hvor et Mindretal er levende Kristne, er Samfundet altid i noget videre Kredse mere eller mindre paavirket af Kristendommens Aand. Det er af denne Grund ofte vanskeligt at faa rigtig Øje paa og fuldt befrødtigt bømme om Kristendommens Værd for den enkelte, forbi alle her hos er i nogen Grad under dens Indflydelse, selv dens mest afgjorte Modstandere.

Saad vindes der for Samfundet ved at blive frøstent eller dog gennemføret af Kristendommen? Maaft det er tvivlsomt, om Benjamin Kidd helt har Ret, naar han mener, at alle sociale Fremstred, af Udblikning i liberal Retning skulde Kristendommen direkte eller indirekte, idet det vilde have været let for de konservatieve Interesser at hindre disse ved de overvældende Magtmidler de altid har siddet inde med, hvis ikke de var holdt tilbage og lammede i Anvendelsen af disse ved den unge, rige Mand staa overfor ham, eller Modstanderne lurer paa hans Ord og Hærd.

For ikke at tale om Gethsemane. Dviflen Mætte vilde fortælle os om en Gudsføn, som vridder sig